

Rosa d'abril

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 1 de maig de 2026

Quan encara sentim l'alè de Sant Jordi, arribem a la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, la nostra Moreneta, patrona de Catalunya que en fou proclamada pel papa Lleó XIII l'any 1881. Montserrat, com a centre geogràfic, religiós, cultural i nacional de Catalunya acaba de celebrar el mil·lenari amb una gran munió d'actes i exposicions. La Mare de Déu de Montserrat és venerada arreu del món, tant com Sant Jordi. En són exemples l'Alguer o el Montserrate de Bogotà.

La nostra Muntanya va sorgir del mar a l'era paleolítica de les incalculables quantitats de pedruscall, palets i grava allí dipositades i foren mogudes per forces interiors i van formar aqueixes serres tan especials que són l'exemple més curiós del món. El Virolai de Verdaguer ens diu *que els angelets serraren, eixos turons...* A Montserrat hi fan cap gent de tots els països del món i de tota mena de races o religions, sigui per adorar la Moreneta o atreta per aquesta muntanya singular. Els catalans, en especial, sabem molt bé per què hi pugem; perquè és la nostra patrona i, com he esmentat més amunt, a més del nostre centre religiós, ho és de la nostra geografia, cultura i símbol de la nostra identitat nacional.

Quan parlem de centre cultural tenim al cap la saviesa acumulada pels estudis de tota mena que hi han fet i fan els monjos de la comunitat benedictina. La seva biblioteca, tantes vegades cremada o víctima d'atacs vandàlics, atresora exemplars de tots els vessants de la cultura que són consultats per estudiosos d'arreu del món que hi fan estada. Nogensmenys és rica en incunables.

L'acolliment benedictí ha facilitat la rebuda i protecció de persones i grups de tota mena d'ideologies religioses i

polítiques. La memòria més recent la tenim en l'època de la República, de la Guerra Civil o del franquisme. Tanmateix, és un gran símbol de catalanitat.

No puc acabar aquesta breu carta sense fer esment que enguany aquesta diada ha estat enterbolida per la (in)justícia espanyola, amb premeditació i traïdoria, de cridar a Madrid, justament avui, al nostre Molt Honorable expresident de la Generalitat Sr. Jordi Pujol i Soley per a ser examinat per un metge forense previ al judici incoat contra la seva família amb l'excusa de si estava en condicions físiques i mentals d'afrontar el dit judici. Jordi Pujol ja havia estat examinat per un forense a Barcelona el qual diagnòstic, demanat per la mateixa (in)justícia espanyola, va ser negatiu, o sigui, no apte per a suportar un judici personalment. El mateix diagnòstic que avui mateix el forense de Madrid l'ha declarat eximit de personar-se a declarar en judici.

El mal i la revenja ja estava feta. La ràbia de les forces fàctiques de l'Estat, que són les que controlen la (in)justícia, ha reventat, però s'ha girat contra elles tot posant-se en evidència davant del món. Pujol és un símbol del catalanisme. Tan sols ser elegit president de la Generalitat en les primeres eleccions "democràtiques", va iniciar-se la seva persecució per part del govern de Felipe González, ara passat a la dreta i extrema dreta més reaccionària, i amb la connivència mediàtica del diari *El País*, per l'anomenat cas Banca Catalana, banca que havia "delinquit" finançant grups democràtics i sindicals a l'època franquista. La ràbia rau en l'amagat reconeixement que el M. H. Sr. Jordi Pujol era i és quelcom més que un expresident de la Generalitat de Catalunya, ha estat un home d'estat com no n'hi ha hagut cap a Catalunya ni a Espanya després de la República. Això fa mal!

Per acabar, unes estrofes del *Violai*:

Rosa d'abril, morena de la serra,/ de Montserrat estel,/ il·luminau la catalana terra;/ guiau-nos cap al cel.

....
(en honor dels nostres exiliats polítics, cosa que desacredita de democràtic qualsevol estat).

Donau consol a qui la pàtria enyora/ sens veure mai los cims de Montserrat;/ en terra i mar oïu a qui us implora,/ torneu a Déu los cors que l'han deixat.